

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E	
De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet	
Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte	

BEDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI
5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

S U M A R

Lupta în contra proxenetismului de d-l N. Petrovici.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de Casație secțiunii-unite; Elena Panaitescu cu Creditul Urban București și alții;

Idem; Sița V. Leontopol cu Erodiața Ionescu și Ecaf. Racoviceanu cu o Notă;

Casație secția II: Gr. State Stoenescu cu Prim. Craiova;

Curtea de apel Iași: Anastasia Măcărescu ș. a., dați judecăți pentru tănuire;

Judecătoria Ocolului IV București: Virgil Pleșoianu cu Preotul Gh. Ionescu ș. a.;

Lupta în contra proxenetismului

I

În toate timpurile societățile omenești organizate au căutat prin pedepse să se apere contra acelor care ar ataca persoana, averea și onoarea cetățenilor, și mijloacele adversarilor permanenți ai societății care, într'un termen general se numesc delincenți, sunt tot-d'a-una în raport cu civilizația epocii în care trăesc. Dacă într'o epocă oare-care prevederile legii erau suficiente pentru a garanta pe cetățeni contra rău-făcătorilor, după o scurgere de vreme, schimbându-se condițiunile de trai și moravurile, de odată se observă că legea devine insuficientă și societatea este lăsată fără apărare față cu o mulțime de indivizi a căror fapte nu mai intră în cadrul vechilor legi. O reformă se face, o nouă serie de delictse se crează; societatea pare asigurată. Dar iată că după o altă scurgere de vreme, fapte noi periculoase ies la iveală, și legiuitorul intervine adăogând încă câte-va delictse, și așa mai departe.

Între faptele noi, produs al civilizațiunei moderne, și noilor condițiuni de viață, este și așa zisul *trafic cu femei, comerțul de carne vie*. Dacă el nu va fi fost cu totul necunoscut celor vechi, nu e mai puțin adevărat că mijloacele cu care se practică azi acest comerț sunt cu totul

moderne. De unde însă mai înainte traficul acesta se exercita în limitele fie-cărui Stat, astăzi, ajutat de numeroasele mijloace de comunicație, a trecut fruntariile și a devenit internațional, constituind aceea ce se numește *La traite des blanches*.

Se știe că acest negoț constă în ademenirea fetelor și femeilor tinere și încurajarea lor la corupțiune, la prostituție, într'un scop de câștig, iar comercianții aceștia se numesc *proxeneți*. În interiorul țării, indivizii ce au această meserie, pe de o parte procură direct amatorilor fete și femei cari n'au îndestulătoare forță morală și experiență pentru a se apăra contra propriilor lor slăbiciuni; pe de altă parte, odată intrate pe această cale, populează cu ele casele de prostituție, tolerate ori clandestine, de unde le este aproape imposibil să mai iasă. Dacă fisicește ele nu sunt sechestrate și păstrează libertatea de mișcare, așa că patroanele nu pot fi urmărite pentru acest delict, moralmente însă prostituatele debitoare sunt ca și sechestrate, libertatea lor de voință fiind atinsă, căci ele, grație dibăciei patroanelor, se cred obligate să rămână până la plata complectă a datoriilor. Dacă însă o prostituată voește să schimbe casa, lucrul nu este imposibil, dar casa în care intră plătește toată datoria, și chiar peste datorie, către casa din care pleacă, așa că patroanele nu sunt nici odată în pagubă, — ceea-ce se plătește mai mult peste datorie depinde de calitățile fizice ale prostituatei, care nici într'un cas nu ia parte la tocmeală. În noul stabiliment intră de la început datorie și cum produsul meseriei sale nici aici nu e mai mare, situațiunea sa va deveni mai grea și ast-fel se va vedea constrânsă a nu mai părăsi noua casă, de cât în condițiunile știute, intervenind un nou trafic, o nouă vânzare, ceea ce constituie o adevărată sclavie în mijlocul societății civilisate.

Aceste fapte nu ajung la cunoștința parchetelor de cât foarte rar, căci prostituatele preferă să se înțeleagă cu patroanele în ori-ce condițiuni,

de cât să reclame, de oare-ce plângerile lor fiind relative mai tot-d'a-una la oprirea lucrurilor, li se dă caracterul civil și ast-fel se clasează.

Intreprinzătorii acestui comerț găsesc debușuri pretutindeni, așa că în casele de prostituție din Constantinopol, din orașele și porturile din Extremul Orient, până și din America de Sud se întâlnesc femei de toate naționalitățile, printre care naționalitatea română este reprezentată în mod simțitor⁽¹⁾.

Parchetele noastre adesea au ocazie să cerceze plângeri relative la acest comerț, dar rar ajung la un rezultat favorabil, din motive ce se vor vedea.

Statele europene îngrijate cu drept cuvânt de extensiunea acestui rău, înțeleseră că remediul, or-care ar fi el, nu va fi eficace de cât cu concursul și înțelegerea tuturor guvernelor cari, în țările respective, vor lua măsurile de supraveghere și de modificarea legilor existente. În scopul acestei înțelegeri, guvernul francez ia inițiativa unei conferințe internaționale și invită la Paris pe reprezentanții Statelor interesate; conferința are loc la 15—25 Iulie 1902 și la dânsa ia parte delegații a 16 state. Importante rezoluțiuni s'au luat prin actul diplomatic din 25 Iulie, și primul eco în țara noastră a acestei conferințe este circulara Ministerului de justiție No. 15558 din 22 Octombrie 1902. Prin această circulară se invită parchetele a urmări cu toată rigoarea pe acei cari îndeamnă, or înlesnesc desfrânarea sau corupțiunea, sau cari răpesc persoane spre a le deprinde la desfrânare, legea noastră penală prevăzând pedepse pentru aceștia.

Dispoziția d-lui ministru de atunci nu a contribuit la stârpirea răului, de cât doară cu măsurile mai serioase luate de administrație pentru prevenirea lui; în ce privește represiunea, ea a rămas ca și mai înainte, căci *nu lipsa de urmărire a ajutat extensiunea acestui trafic, ci imposibilitatea urmăririi tuturor faptelor care îl încurajază și îl alimentează din cauza lacunelor legislațiunii noastre penale.*

II

Faptele care constituiesc traficul cu femei, «la traite des blanches» se încadrează în rubrica infracțiunilor numite: «atentate contra bunelor moravuri» (art. 262—271 Cod. p.), și înainte de a vedea ce s'a hotărât în conferința de la Paris, să cercetăm cari sunt textele cari prin lacunele lor favorisează prostituția și prin urmare proxenetismul, traficul de care ne ocupăm.

Articolul 263 Cod. p. spune că atentatul la

pudoare «fără violență» asupra unui minor, se pedepsește numai când minorul de ori-ce sex, nu a împlinit 14 ani în momentul săvârșirii faptului. De aici rezultă că din momentul ce o fată minoră — să lăsăm la o parte pe băieți, căci atentatele asupra lor sunt mai rare — a împlinit 14 ani, atentatele la pudoare comise asupra ei, fără violență, nu se pedepsesc. Când nu există violență, înseamnă că există consimțământ, care presupune deliberațiune, priceperea actului la care consimte, cu toate consecințele lui. Până la 14 ani legiuitorul, pentru a opri degenerarea poporului nostru, a interzis sub sancțiunea unei pedepse, relațiunile sexuale cu asemenea minore; de la 14 ani în sus fetele sunt stăpâne pe persoana lor fizică, și în toată libertatea se pot lăsa pe povârnișul corupțiunii și al desfrânării; deci pot consimți la relațiuni sexuale, fără nici o pedică legală pentru indivizii în mreșile cărora au căzut.

Ca să ne convingem cât este de nenorocită această dispozițiune, prin care o fată se lasă fără nici o protecțiune din partea societății de la 14 ani în sus, să vedem cum sta lucrurile în realitatea zilnică, după numeroasele plângeri ce se fac parchetelor. Copilele de 14 și 16 ani, fără părinți, sau numai cu unul din ei, sunt în majoritatea casurilor seduse fie de cuvintele măgulitoare pe care în naivitatea tinereții și în lipsă de experiență, le ia drept adevărate; fie de promisiuni mai serioase, chiar de căsătorie, și pe care fata le crede, lipsită fiind de controlul părinților și de o mai matură judecată. În asemenea condițiuni fata nu întârzie de a se da în brațele primului venit, care a știut cu oare-care meșteșugire să-i adoarmă sentimentul pudorei și s'o facă să ia o închipuire drept un viitor fericit și apropiat; dar, a doua zi e părăsită și ori-ce plângere la parchet, nu are nici o urmare dată fiind etatea victimei și lipsa de violență din partea seducătorului.

Ce poate deveni o ast-fel de nenorocită? Lipsită și de protecțiunea familiei — de unde mai adesea e gonită — și de protecțiunea legii, îmbrățișează cariera prostituției care i se oferă din toate părțile; exercitând această meserie la început pe socoteala ei, iar mai în urmă populând diferite case de prostituție până când dispăre cu totul. Ce a devenit? Într'un târziu se primește o reclamație din partea mamei, ori altei rude că nenorocita fată a fost dusă de un individ la Constantinopol sau în alt oraș din Orient.

Aproape unanimitatea reclamațiunilor sunt relative la fete cari au etatea între 14 și cel mult 17 ani, de unde rezultă că epoca cea mai critică pentru ele trece de etatea de 14 ani, fixată în-

⁽¹⁾ Paul Matter, «Le trafic de la débauche», pag. 3.

tr'un mod așa de arbitrar de legiuitor prin articolul de care ne ocupăm, așa că, prin această lacună a legii, proxenetismul este încurajat, iar traficul de carne vie în mod abundent alimentat.

De ce legiuitorul fixat-a etatea de 14 ani și nu mai mult? E greu de a da alt răspuns de cât; din lipsă de prevedere și dintr'un spirit de imitație, după cum vom vedea.

Nici un criteriū moral, nici o rațiune socială nu găsim la baza acestei dispozițiuni, de cât doar poate una fiziologică.

Din instinctul de conservarea speciei s'a născut instituțiunea căsătoriei, și Codul civil prin art. 127 spune că nu este ertat femeii să se căsătorească înainte de 15 ani, iar motivele care au determinat pe legiuitor la fixarea acestei etăți sunt relative la scopul bine priceput al căsătoriei.

Pentru ce atunci această deosebire între legiuitorul civil și cel penal, când și unul și cel alt, prin aceste diferite dispozițiuni, urmăresc acelaș scop? De ce să se refuze fetelor căsătoria la 14 ani, adică o legătură morală și utilă societății, dar în schimb să li se permită de la 14 ani relațiuni imorale? Este aici o flagrantă contradicțiune, căci dacă puternice motive au determinat dispozițiunea din art. 127 Cod civ., motive mult mai puternice erau pentru ca etatea din art. 263 Cod. pen. să fie fixată la cel puțin 15 ani. Dar poate legiuitorul își va fi zis: din diferite împrejurări, în societatea noastră, nu toate fetele se pot căsători, și ar fi tiranie să refuzi la o mare mulțime aceea ce firea omenească reclamă conform naturei sale instinctive,—și aici apare rațiunea fiziologică. Până la 14 ani, după legea noastră, instinctele sexuale sunt adormite, și ar fi periculos pentru dezvoltarea fizică și morală de a tolera relațiunile sexuale, de aceea a stabilit o pedeapsă; de la 14 ani instinctele încep să și facă apariția și femeia este destul de dezvoltată la această epocă în cât poate să i se permită asemenea relațiuni fără pericol. Uitat-a însă legiuitorul că rolul său nu este de a înlesni prea mult relațiunile între cele două sexe afară din căsătorie, căci copii naturali cari nasc din ast-fel de relațiuni, vor fi tot-d'a-una un pericol permanent în contra siguranței sociale, dânsii fiind o pepinieră sigură de recrutarea delincenților și criminalelor. *Este dar de datoria societății ca prin toate mijloacele să impiedice înmulțirea acestor copii, iar unul din aceste mijloace este apărarea minorilor în contra ademenirilor altora, a propriilor lor pasiuni și a inexperienței lor, fixând în art. 263 C. p. o etate care să corespundă cu o mai reală dezvoltare*

intelectuală și morală, cum ar fi de pildă etatea de 16 ani.

Lacuna aceasta există în multe legislațiuni și comentatorii au semnalat-o. «*Il est cependant difficile, zice d-l Garraud, de croire qu'un enfant de treize à quinze ans soit, à raison de son âge, considéré comme capable de se soustraire à la séduction et à même d'apprécier toute l'immoralité de l'action à laquelle on lui propose de se soumettre ou de se prêter. La fille qui n'est pas encore apte au mariage devrait être regardée par le législateur comme ne pouvant disposer de sa personne*» (2).

Este adevărat că legea română este superioară celei franceze de la care s'a adăpat, căci pe când Codul penal francez în art. 331 (art. 263 C. p. r.) fixează etatea de 13 ani, la noi s'a ridicat cu un an, ceea-ce nu poate fi de cât în avantajul minorității.

S'a făcut însă și în Franța în diferite timpuri încercări pentru a prelungi durata protecțiunii minorității în contra seducțiunii, dar nu s'a reușit. Așa, cu ocazia legii din 28 Aprilie 1832, s'a propus etatea de 15 ani, în art. 331 Cod. penal fr., în loc de 11 ani, cum era pe atunci; propunerea însă s'a respins.

Cu ocazia discuțiunii legii din 13 Maiu 1863 s'a propus în proiect etatea de 12 ani; de astă dată corpul legislativ francez a înțeles pericolul la care erau expuși minorii, și au fixat etatea de 13 ani, așa cum există și astăzi. Se regretă, de sigur, în Franța, că nu s'a știut atunci profita de această bună dispoziție a corpului legislativ, pentru a fixa o etate și mai mare; în tot cazul, prelungirea cât mai mult a etății din acest articol, e cel mai bun mijloc de apărarea minorității în contra seducțiunii. «*On doit applaudir, zice Faustin Hélie, à la pensée morale qui, pour protéger l'enfance contre d'odieux attentats, vient en prolonger la durée. Il est bien de préserver l'enfant le plus longtemps possible, aussi longtemps qu'il demeure enfant, contre la séduction qui a pour but de le flétrir ou de le corrompre*» (3).

De ce Franța a fixat etatea de 13 ani? Probabil pentru ca să țină mijlocia între Statele cari aveau fixată etatea de 12 ani și acele cari aveau etatea de 14 ani,—s'a crezut că la fixarea acestei etăți trebuie să se țină seamă de climatul țării și de temperamentul poporului. Intre Statele cari la 1863 aveau fixată etatea de 14 ani este și Prusia, așa că cu siguranță că legiuitorul român de la 1864 s'a condus la redactarea art. 263

(2) Traite théorique et pratique du droit pénal français, ediția din 1891, V. 4, No. 463.

(3) Théorie du code pénal, ediția 6-a, V. 4, p. 291.

C. p. de etatea din Codul penal prusian, care i-a servit de călăuză și în alte dispoziții; a crezut, în definitiv, că poporul român se poate asemăna cu cel prusian, ca climă și temperament, și ast-fel a adoptat etatea de 14 ani.

Unele legislațiuni europene au mers mai departe de cât dorința doctrinei franceze, în cât sunt date ca model Statelor cari ar dori să ia măsuri sigure de protejarea minorității. Așa Codul penal al Olandei, prin art. 245 pedepsește relațiunile sexuale, în afară de căsătorie, cu o fată mai mică de 16 ani, chiar când va fi fost consimțământ ori provocățiune din parte.

Art. 335 din Codul penal italian pedepsește asemenea pe oricine care prin acte libidinoase conrupe o persoană mai mică de 16 ani⁽⁴⁾ și dacă italienii au adoptat această etate, apoi cu atât mai mult cuvânt trebuie să adoptăm și noi, care nu avem nici temperamentul viu al italianului, nici clima de miază-zi a Italiei.

De pretutindenți lumea începe să se reculeagă și să reclame o mai întinsă protecțiune contra seducțiunei; chiar în Franța nu lipsesc scriitorii cari să reclame introducerea etății de 16 ani în textul de care ne ocupăm «*Nous croyons cependant que, en ce qui concerne les jeunes filles, zic d-nii Guy Tomel și Henri Rollet, âgées de moins de seize ans, il est juste de s'opposer à ce qu'elles se prostituent, et surtout à ce qu'on les prostitue. Ce sont des enfants qui ne savent pas ce qu'elles font, qui, entraînés une première fois, n'ont pu se ressaisir, qui s'enlisent dans la fange, mais qui souvent dans les premiers mois de leur chute, voudraient pouvoir se relever*»⁽⁵⁾.

Nu mai rămâne, cred, nici o îndoială că o cauză principală de incurajarea proxenetismului și de alimentarea odiosului lor trafic este lacuna pe care am semnalat-o, iar remediul este protecțiunea minorității contra seducătorilor până la etatea de 16 ani.

Brăila 16 Iulie 1904

(Va urma)

N. Petrovici

Procurorul Trib. Brăila

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE Secțiunii-Unite
Audiența de la 11 Noembrie 1904

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Elena M. Panait, scu cu Creditul funciar Urban și altul

Urmărire imobiliară—Adjudecare.—Recurs.—Nealăturarea, pe lângă petiția de recurs, a copieii dupe ordonanța de adjudecare atacată cu recurs.—Recurs admisibil.—(Art. 44 și 46 legea org. a Curții de casație; art. 559 Proc. civ.).

⁽⁴⁾ Louis Proal «Le crime et la peine», p. 235.

⁽⁵⁾ Les enfants en prison, p. 140. Operă încoronată de Academia Franceză.

Formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs în casație a actului său a hotărârei judecătorești ce se atacă, e prescrisă de legiuitor într'un mod expres și special ca o formalitate esențială a validității recursului numai în cazurile în cari actul său hotărârea atacată se comunică și se înmânează părții în drept a face recurs.

Ordonanțele de adjudecare nefiind nici comunicabile părților interesate, alt-fel de cât după cererea lor proprie, nici termenul de recurs contra lor nepornind de la comunicare, ci de la data transcrierii în registrele tribunalului de urmărire, formalitatea alăturării lor pe lângă petiția de recurs nu poate fi considerată ca esențială pentru validitatea recursului, fără a se viola principiul că nulitățile sunt de drept strict și se aplică numai la cazurile anume pentru care legea prescrie nulitatea.

Decisiunea 7/904.—Respins, incidentul de neadmisibilitatea recursului făcut de Elena M. Panaitescu în contra ordonanței de adjudecare a Tribunalului Putna, No. 1219 din 1903, dată în procesul cu Cred. funciar Urban din București și Dacu G. Gheorghiu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Gr. V. Maniu în desvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului;

Pe d. avocat I. Brătrescu, din partea recurentei în combateri;

Curtea deliberînd,

Asupra excepțiunei de neadmisibilitate a recursului ridicat de partea intimată, și întemeiată pe faptul că recurenta n'a alăturat pe lângă petiția de recurs și copia ordonanței de adjudecare supusă recursului;

Văzând art. 44 și 46 din legea organică a Curții de casație, precum și art. 559 din procedura civilă;

Considerând că formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs în casație a actului său a hotărârei judecătorești ce se atacă cu recurs, e prescrisă de legiuitor într'un mod expres și special, ca o formalitate esențială a validității recursului, numai în cazurile în cari actul său hotărârea ce se atacă se comunică și se înmânează părții în drept a face recurs; că o formalitate de rigoare ca aceasta nu se poate aplica în drept strict de cât la acele cazuri în vederea cărora ea a fost anume prescrisă de legiuitor;

Că ordonanțele de adjudecare nefiind nici comunicabile părților interesate alt-fel de cât după cererea lor proprie, nici termenul de recurs contra lor nepornind de la comunicare, ci de la data transcrierii lor în registrele tribunalului de urmărire, formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs a ordonanței de adjudecare sau depunerea ei în termenul recursului nu poate fi considerată ca o formalitate esențială pentru validitatea recursului, fără a se viola principiul că nulitățile sunt prescrise numai pentru cazurile pentru care anume legea prescrie nulitatea;

Pentru aceste motive, respinge incidentul, etc.

Audiența de la 18 Noembrie 1904

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Șița B. Leontopolu cu Eradiada N. Ionescu și Ecaterina Răcoviceanu

Străini.—Imobile rurale.—Succesiune.—Legate.—Donațiuni.—Dreptul la valoare.—(Art. 7, paragraful V, din Constituție).

Art. 7, paragraful V, din Constituție, neridicând străinilor dreptul de moștenire și, pe de altă parte, Statul neavând un drept de succesiune în averea particularilor de cât în lipsă de ori-ce alt moșteni-

tor, străinii conservă această calitate cu toate efectele ce legea civilă recunoaște unui moștenitor, cu singurul temperament că, pentru imobilele rurale, ei nu pot poseda asemenea imobile în natură, însă au drept la valoarea lor.

Această interpretare a art. 7, par. V, din Constituțiune, aplicabilă la succesiunile ab intestat și la legate, trebuie, pentru aceleași motive, să se aplice și la donațiuni.

Decisiunea No. 8/904.—Casată decisiunea Curții de apel din București, secția III, cu No. 15/903 (*), în urma recursului făcut de Șifa B. Leontopolu, cu autorizația soțului său Belisarie Leontopolu, în proces cu Erodiața N. Ionescu și Ecaterina Racoviceanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-*l* consilier Ciru Oeconomu ;

Pe d-nii avocați Take Ionescu și Eugeniū Stătescu în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nii avocați Barbu Păltineanu și D. Comșa în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare trimis în judecata secțiilor unite ;

Majoritatea Curței hotărând, că Șifa Leontopol n'are drept, nici măcar la valoarea bunului rural donat ei, a interpretat rău art. 7, § 5 al Constituțiunii și violează regula din art. 978 C. c. ;

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că recurenta Șifa B. Leontopolu, căsătorită fiind cu Belisarie Leontopolu, român macedonean și supus otoman, a primit de la matusa sa Sultana Majai, prin donațiune, moșiile Cepari și Cocorăști, din județul Romanați ;

Că, la moartea donatarii, moștenitoarele ei, Ecaterina Racoviceanu și Erodiața Ionescu, au atacat acea donațiune ca nulă, pe motiv că Belisarie Leontopolu, de și mai târziu dobândise recunoașterea calității de cetățean român, conform art. 9 din Constituțiune, la data donațiunii, fiind supus străin, soția sa, de și româncă de naștere, fiind devenită streină prin căsătoria sa cu un român supus străin, nu avea, conform art. 7, § 5, din Constituțiune, capacitatea de a dobândi imobile rurale în România, precum nici de a accepta donațiunea ce i se făcuse și, ast-fel fiind, imobilele dăruite ei trebuiau să se întoarcă la succesiunea defunctei Sultana Majai ;

Considerând că Curtea de apel din București, unde s'a trimis afacerea spre judecare în urma casării deciziei Curței de apel din Craiova, judecând această afacere, a hotărât, prin decisiunea supusă azi recursului, că Șifa B. Leontopolu, fiind străină, prin căsătoria sa cu un supus străin, la epoca donațiunii, nu a putut, în conformitate cu art. 7, § 5, din Constituțiune, să dobândească proprietatea imobilelor rurale ce i-au fost dăruite, și, prin urmare, n'are drept nici chiar la valoarea lor ;

Că în contra acestei deciziuni, Șifa B. Leontopolu, făcând recurs, a invocat, între alte motive, și motivul de față, trimis în judecata secțiilor-unite, și prin care se plânge că Curtea a interpretat rău legea, neacordându-i măcar valoarea bunului rural donat ei ;

Având în vedere art. 7, § 5, din Constituțiune ;

Considerând că este de principiu, tras de jurisprudența constantă a acestei înalte curți, din combinațiunea suscitatorilor texte de lege cu art. 680 C. civ., că art. 7 din constituțiune neridicând străinilor dreptul de moște-

nire și, pe de altă parte, că Statul neavând un drept de succesiune în averea particularilor de cât în lipsă de ori-ce alt moștenitor, străinii conservă această calitate cu toate efectele ce legea civilă recunoaște unui moștenitor, cu singurul temperament că, pentru imobilele rurale, ei nu pot poseda asemenea imobile în natură, însă au drept la valoarea lor ;

Considerând că această interpretare a art. 7, alin. 5, din Constituțiune, aplicabilă la succesiunile ab intestat și la legate, trebuie, pentru aceleași motive, să se aplice și la donațiuni ;

Că Curtea de apel din București neacordând recurentei Șifa V. Leontopolu dreptul la valoarea imobilelor rurale ce Sultana Majai, în dorința ei de a o avantaja față de cei-l'alți moștenitori, i-a donat, a dat o greșită interpretare art. 7, alin. 5 din Constituțiune, și, prin urmare, a pronunțat-o deciziune casabilă.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Notă. — A se consulta asupra acestei interesante chestiuni: monografia Directorului nostru D-*l* D. Alexandresco în *Curierul Judiciar*, din 1903, No. 79, pag. 680, cum și monografia D-*lui* D. N. Comșa, în *Curierul Judiciar* din 1903, No. 32.

(N. R.)

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, Secția II

Audiența de la 29 Octombrie 1904

Președenția D-*lui* N. MANDREA, Președinte

Gr. State Stoenescu cu Primăria com. Craiova

Timbru.—Recurs.—Timbru fix — Taxă specială.— Recurs făcut fără timbru fix și fără taxă specială.— Dacă recurentul poate, la ziua înfățișării, să depună taxa întreită.—(Art. 25 și 26 din legea timbrului).

In recursurile cari sunt făcute fără taxă sau fără act de paupertate în regulă, nu se poate, la ziua înfățișării, să se admită ca recurentul să depună taxa întreită, dacă cel puțin cererea de recurs nu este scrisă pe o coală cu timbru fix de 25 lei, întru cât legea timbrului, prin art. 26, prevede numai pentru taxa specială a recursului, taxă de 50 lei, 100 lei sau 2.0 lei, că partea care, din eroare, nu o va fi achitat, poate să dea curs cererei dacă, la ziua înfățișării, va justifica plata unei amende egale cu de trei taxele datorite.

In cas când cererea de recurs nu este scrisă pe timbru fix de 25 lei, recursul este neadmisibil.

Decisiunea 428/904.—Respins, ca inadmisibil, recursul făcut de Gr. State Stoenescu contra sentinței Tribunalului Romanați cu No. 495/904 dată în proces cu Primăria com. Craiova.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier I. Duca ;

Pe d. avocat Rosenthal care a cerut respingerea recursului ca fiind făcut fără taxă ;

Pe d-nii avocați Arion și Mitescu în combateri și cari în subsidiar au declarat că poate plăti chiar acum de trei ori taxele ;

Deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitate a recursului pe motiv că este făcut fără taxă ;

Considerând că art. 25 din legea timbrului prevede că sunt supuse la taxa timbrului fix de 25 lei coala, toate cererile de recurs în casațiune și că va fi nulă și neavenită ori-ce cerere în asemenea materie dacă, de o dată cu dânsa, în termenul prevăzut de lege pen-recurs nu se va constata plata unei taxe speciale de 200 lei în materie civilă sau comercială ;

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 32 din 1 Maiu 1903, unde se află publicată.

Considerând că pentru plata timbrului fix de 25 lei nu există nici un articol în legea timbrului, care să îndulcească sancțiunea nulității din cauza nealăturării acelui timbru, ceea ce dovedește că legiuitorul a voit ca în toate cazurile cererea de recurs să fie însoțită de timbrul fix, sub pedeapsă de nulitate a cererii;

Considerând însă că pentru taxele speciale de 100 lei în materie corecțională și 200 lei în materie civilă, legea a prevăzut prin art. 26 că dacă cererile anume specificate în acel articol se vor fi făcut din eroare fără a se achita și taxa specială, cererea nu va fi nulă de drept și partea poate să ȳ dea curs dacă va justifica, la ziua înfățișării, plata unei amende egale cu de trei ori taxele datorite, iar în caz contrariu judecata va pronunța nulitatea cererii;

Considerând că dispozițiile art. 26, creând o excepțiune la regula pusă în art. 25, ele nu se pot aplica la alte cazuri de cât la acelea anume prevăzute în acele dispoziții;

Că întru cât în speță, recursul este făcut pe hârtie liberă, fără a se achita taxa timbrului fix, el are a fi declarat neadmisibil conform art. 25 din legea timbrului;

Pentru aceste motive, Curtea, declară neadmisibil recursul, etc.

CORTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 27 Octombrie 1904

Președenția D-lui EUGENIŪ DONICI, Consilier
Anastase Măcărescu și alții, dați judecății pentru delictul de
tăinuire

Deciziunea corecțională No. 1208

Tăinuire.—Complicitate saŭ delict sui-generis.—Elementele acestui delict.—Tăinuirea obiectelor luate de rudele prevăzute în art. 307 din Codul penal.—Dacă acestŭ tăinuitorŭ sunt tăinuitorŭ în sensul legii și se pedepsesc.—Absolvire.—Faptul considerat ca ilicit.—Delict civil.—Quasi-delict.—Despăgubiri civile.—(Art. 53, 54, 307 Codul penal; art. 380 Cod penal francez; art. 10 și 11 Pr. penală; art. 998 și 1003 Cod civil).

De și, după art. 53 și 54 din Codul penal român, tăinuitorŭ nu sunt considerați ca complici, ci ca autori ai unui delict sui generis, pedepsit cu o pedeapsă anumită, totuși tăinuitorŭ nu sunt de cât acei cari, cu bună știință ascund, în totul sau în parte, cumpără ori primesc în schimb sau dar, ori ca să neguțătorească, să desfășoare ori să prefacă, ori primesc drept plată sau zălog lucruri sau bani proveniți dintr'un furt, sau din vre-o altă crimă saŭ delict.

Așa fiind, și întru cât legiuitorul român n'a reprodus în articolul 307 din Codul penal, luat din art. 380 din Codul penal frances, aliniatul care pedepsește pe tăinuitorŭ tainicilor luări de lucruri mișcătoare urmate între soți, între ascendenți, descendenți și afini de aceeași linie, între frați și surori, și cum Cod. român, prin zisul art. 307, nusocotește ca furturi aceste tainice luări urmate între citatele rude, urmează de aci că și cei străini cari au tăinut a aceste lucruri luate într'ascuns, ai a fi absolviți, întru cât faptul lor, când e constatat, este un fapt imoral, însă nu cade sub prevederile legii penale.

Cu toate că acest fapt nu intră în prevederile legii penale ca tăinuire, nu e însă mai puțin adevărat că el e un fapt ilicit, făcut cu intenție de a ȳgubi pe victima furtului, e un delict civil sau cel puțin un quasi-delict, și deci cei ce au comis un asemenea fapt sunt ținuți a-l repara.

Curtea deliberând,

Văzând apelurile făcute în termen de inculpații Maria Măcărescu zisă Diaconescu, Ruxanda Duca Anastase Măcărescu și Ion Ifrim cum și de partea civilă Iordache Gheorghiu contra sent. Trib. Iași, secția I No. 1077 din 13 Mai 1904, prin care toți inculpații sunt con-

demnați la câte o lună de zile închisoare corecțională fie-care, și în solidar la una mie lei despăgubiri părții civile Iordache Gheorghiu căruia se dispune a i se mai elibera și suma de 17 galbeni aflați în depositul grefei tribunalului pentru delictul de tăinuire de lucruri furate (art. 53 și 54 Cod penal);

Văzând că inculpații cer achitarea în primul loc susținând că faptul ce li se impută, chiar de ar fi dovedit, nu e pedepsit de lege, fiind-că lucrurile ce se zice că ei au primit, cu bună știință, spre a le doși nu provin dintr'un furt, pentru că acele lucruri au fost sus-trase de Ruxanda Gheorghiu, soția pacientului, de la soțul său.—sustrageri cari, după art. 307 C. pen. nu se pot socoti furturi—și că, în tot cazul, buna lor știință că lucrurile ce au ascuns provin dintr'un furt, nu e stabilită;

Că d-l procuror general a cerut confirmarea sentinței trib. și partea civilă augmentarea despăgubirilor pentru daune ce i-au cauzat inculpații;

Având în vedere că din instrucțiunea urmată în cauză, și anume din depunerile martorilor Zamfira Măcărescu, Măndița Duca, Dumitru Silvestru, Tinca Ifrim, Lupu sin Moise, Mendel Horovitz, Gh. Teodorescu și informațiile Ruxandei Gheorghiu, coroborate cu recunoașterile făcute în parte de inculpații Ruxanda Duca și Anastase Măcărescu și scrisorile ce s'a dovedit că au fost adresate de acesta soției pacientului, rezultă cu certitudine că faptul ce se impută inculpaților este următorul: Ruxanda Cazacu, în vârstă de 18 — 19 ani, fată săracă, s'a căsătorit la 14 Noembrie 1902 cu pacientul Iordache Gheorghiu, în vârstă de 65 ani, numai fiind-că acesta avea avere și o făcea să creadă că are să fie a ei, a trăit cu el până la 12 Mai 1903 când, din pricină fie-că trăia rău cu el, fie-că era desilusionată în căsătorie—și poate și sfătuită de inculpata Maria Măcărescu—părăsește casa soțului luându-i în lipsa lui, 83 galbeni, 7 lire, o salbă de 8 galbeni, cercei din doi galbeni, o cruciuliță de aur, 400 lei în hârtie, 80 lei în argint și mai multe lucruri din casă. O parte din bani și lucruri le dă Mariei Măcărescu, iar ea, după îndemnul acesteia, se adăpostește în casa lui Anastase Măcărescu și Ruxanda Duca, ce trăiau în concubinaj. Dă o parte din bani și lucruri și acestora; apoi, spre a se ascunde de urmărirea soțului devalizat, după sfatul tuturor, Ruxanda Duca o duce a doua zi la Târgul-Frumos cu o trăsură și cu ajutorul unei surori ce avea acolo—Măndița Duca—o plasează ca servitoare la institutul Gh. Teodor. În timpul cât sta la Târgul-Frumos, Ruxanda Gheorghiu născută Cazacu, trimite a i se da de Maria Măcărescu și Ruxanda Duca lucrurile și banii ce avea la ele; Ruxanda Duca îi dă o parte din bani și lucruri, iar concubinul ei Anastase Măcărescu, îi scrie scrisori spunându-i că cele-lalte lucruri sunt bine ascunse la țară și ȳ arată să se păzească de soțul său care o urmărește cu poliția; iar Maria Măcărescu zisă Diaconescu nu ȳ mai restituie nici un ban, tăgăduind a fi primit ceva de la ea, și o parte din galbeni ce ȳ avea de la ea îi dă lui Ion Ifrim, care a fost descoperit pe când voia să ȳ schimbe la niște zarafi. În urmă, Ruxanda Gheorghiu văzând că e păcălită și că banii și lucrurile ce a luat de la soțul său, au să rămăe acelor în cari s'a încrezut, se plânge stăpânului său Teodor, și apoi faptul se descopere în toate împrejurările descrise. Toți inculpații cunoșteau pe ambii soți și poziția lor materială că soția era săracă și că, părăsind pe soț, l'a devalizat de bani și de obiecte pe care el i-au primit cu scop de a-i ascunde și a profita în totul sau în parte, pe nedrept de bani și obiecte;

Că faptul, ast-fel fiind stabilit în sarcina inculpaților, urmează a se cerceta dacă, după lege poate fi pedepsit ca un delict de tăinuire de lucruri furate;

Considerând că, de și, după art. 53 și 54 C. p. rom. tăinuitorŭ nu sunt considerați ca complici ci ca au-

tori ai unui delict sui-generis, pedepsit cu o pedeapsă anumită, totuși tănuitorii nu sunt de cât acei cari, cu bună știință ascund în totul sau în parte, cumpără sau primesc în schimb sau dau, ori au să neguțatorească, să desființeze ori să prefacă, ori primesc drept plată sau zalog, lucruri sau bani proveniți din un furt, sau din vre-o altă crimă sau delict;

Considerând că, după art. 307 C. pen. tainicele luări de lucruri mișcătoare urmate între soți, între ascendenți și descendenți, afini de aceeași linie, între frați și surori nu se poate socoti furturi, ci sunt supuse numai la despăgubiri civile, din cauza raporturilor intime ce există între atari persoane și greutatea ce ar fi de a distinge lipsele de delicatețea ce și le fac unii alora, de adevăratele delict, cercetări ce ar aduce o vrajbă în familie și ar sdruncina-o; deci, prin acest text de lege nu se creiază un privilegiu pentru persoanele prevăzute în el, de a le asigura numai o impunitate pentru sustracțiunile lor, ci «nu se pot socoti furturi»; cu alte cuvinte, textul român o spune expres aceasta, spre deosebire de art. 380 al. I C. p. fr., după care a fost luat și în care nu se găsesc intercalate cuvintele «nu se pot socoti furturi»; tot ast-fel se interpretă și la Francezi, adică că în asemenea caz nu există furt, afară dacă nu sunt coautori streini pe cari acest articol nu-i prevede;

Că aliniat. 2 din art. 380 C. p. fr. care prevede că «în privința celor-l'alți indivizi cari ar fi tănuit (recelé) s'au întrebuințat în profitul lor toate sau parte din obiectele furate, ei vor fi pedepsiți ca culpabili de furt» nu a fost reproduc de Codul nostru prin art. 307 C. p. român;

Că, în specie, fiind stabilit că Ruxanda Gheorghiu singură a luat, în taină, de la soțul ei lucruri și bani, sustracțiune care, după lege, nu poate să fie socotită ca furt și la noi ne fiind un text de lege, ca în Codul penal francez, care să pedepsească ca culpabili de furt pe cei străini cari au tănuit (recelé) sau au întrebuințat în profitul lor toate sau parte din lucrurile luate de soție sau vre-una din rudele prevăzute în art. 307 C. pen.;—și întru cât tănuitorii, după art. 53 C. pen., nu pot fi de cât acei ce cu bună știință ar fi ascuns etc., lucrurile provenite din un furt sau alt delict recunoscut ca atare de Cod pen.,—inculpații Maria Măcărescu zisă Diaconescu, Ruxanda Duca, Anastase Măcărescu și Ion Ifrim cată a fi absolviți, întru cât faptul ce li se impută lor, de și e constat și imoral, însă nu cade sub prevederile legii penale;

Considerând însă, că dacă faptul imputat inculpaților și a căruia ființă Curtea o constată, nu intră în prevederile legii penale ca tănuire, nu e mai puțin adevărat că el e un fapt ilicit, comis de inculpați cu intenție de a păgubi pe pacientul lordache Gheorghiu, e un delict civil sau cel puțin un quasi-delict și ei sunt ținuți, față cu concluziunile ce pacientul le-a pus în instanța penală, de a-l despăgubi de paguba ce i-a cauzat, concluziuni ce îi închid calea de a exercita acțiunea sa privată înaintea tribunalelor civile competente (art. 10 și 11 Pr. pen.);

Că, Curtea ținând seamă de paguba ce s'a cauzat lui lordache Gheorghiu prin faptul dicit al inculpaților de a-i lua o parte din bani și obiectele sustrate de soția sa ce e datoare a-l despăgubi (art. 307 C. p.), asemenea și ei, cari au profitat de o parte din lucrurile sustrate, dătoresc o atare despăgubire; și ținând seamă de cheltuielile ce Gheorghiu a făcut cu urmărirea și procesul de față, apreciază că despăgubirile fixate de tribunal și restituirea celor 17 galbeni găsiți în păstrarea grefei tribunalului, sunt suficiente și le menține, iar apelul pentru augmentarea daunelor urmează a fi respins.

Văzând art. 998 și 1003 C. civ.

Pentru aceste motive, în neunire cu concluziunile d-lui procuror genaral N. Leonescu, respinge apelul părții civile lordache Gheorghiu, admite în parte ape-

lurile inculpaților Anastase Măcărescu, Ion Ifrim, Ruxanda Duca și Maria Măcărescu zisă Diaconescu, reformă în parte sentința Tribunalului Iași, secția I, No 1077 din 13 Mai 1904 și îi declară absolviți de faptul de tănuire.

Menține zisa sentință numai în ce privește despăgubirile civile, etc.

(ss) Eug. Donici, D. Sofian, T. Crivăț, A. Suclu.

Observație.—Precum vedem, Curtea din Iași, interpretând greșit art. 307 din Codul penal, admite soluția pe care tribunalul din Iași o admisesese în altă afacere, prin o sentință publicată în coloanele acestui ziar încă din anul 1902, și pune în principiu că persoanele străine care au cooperat la o sustracție comisă de o rudă sau un afin în gradul prevăzut de art. 307, fie ca complici, fie ca tănuitori sau agenți provocatori, nu cad sub prevederile legii penale. Directorul nostru, Dl. D. Alexandresco, criticând sentința menționată a tribunalului din Iași, a dovedit însă foarte bine că persoanele străine care au cooperat la sustracțiunea comisă de o rudă în gradul prevăzut de art. 307 Cod. penal, trebuie să fie pedepsite; pentru-că, în specie, există delict, însă legiuitorul nu-l pedepsește din cauza unor interese de o ordine pur familiară, considerații care nu pot fi aplicate persoanelor străine. Vezi *Curierul Judiciar* din 1902, No. 14.

(N. R.)

JUDECATORIA OCOLULUI IV BUCUREȘTI

Audiența de la 1 și 4 Octombrie 1904

Virgil Pleșoianu cu Gh. Popescu ș. a.

Cartea de judecată No. 2805

Prescripțiune.—**Posesiune.**—**Preoți ce locuiesc în casele bisericești.**—**Posesiune precară.**—**Dacă pot prescri.**—**Dacă pot invoca prescripția de un an.**—(Art. 1847 și 1853 Cod civil; art. 60 din legea judecătorilor de ocol).

1) *Un preot ce slujește într'o biserică și i se dă și camere de locuit, fie în chiliile bisericești ori mănăstirești, fie în alte case separate, nu devine proprietarul acelor locuințe, ci e tocmai ca și un locatar, locuința sa acolo e cu titlu precar și e legată de slujba lui în locașul consacrat la serviciul divin.*

2) *Pentru a se putea invoca prescripția de un an ca posesor, trebuie ca cel ce o invoacă să fie proprietar sau să fi stăpânit cu titlu de proprietar.*

Ast-fel, un preot, care numai din cauza slujbei lui la biserică este tolerat să locuiască în curtea bisericești, și a căruia locuință încetează din momentul ce nu se mai slujește serviciul divin la acea biserică, or din ce cauze ar fi, nu poate invoca prescripția de un an.

S'au ascultat: reclamantul Virgil Pleșoianu în persoană d-l advocat N. A. Papadat, din partea Eufrosinei Păulescu Filitis, și d-l advocat Al. I. Teodorescu, din partea intimatului Preotul Ghiță Ionescu.

Judecata,

Asupra acțiunii de față;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate;

Având în vedere că acțiunea ast-fel cum a fost modificată în instanță, scoțându-se din cauză Primăria și casa Bisericești, și cum și'a restrâns-o și reclamantul, a

cerut numai ca Preotul Gh. Ionescu să evacueze imobilul ce ocupă în șoseaua Vitanului No. 102, proprietatea sa ;

Considerând că din desbaterile urmate și actele prezentate în instanță, rezultă că, reclamantul a cumpărat de la d-na Eufrosina Păucescu Filitis, această Biserică numită Tîrca, cu tot locul ei și casele de pe acel loc, din șoseaua Vitan No. 102 ;

Considerând că azi instanța nu este sesizată de discuțiunea vînzării acestui imobil și cu Biserica de pe dînsul, ne fiind nici competente ;

Considerând că pârătul Preotul Gh. Ionescu arată că ocupă casele de lângă Biserica Tîrca de 25 ani, de cînd slujește la acea Biserică ca Preot ; Că reclamantul nu mai are acțiune posesorie în contra sa, căci a prescrist și nu poate de cit să facă acțiune în revendicare ;

Considerând că, față de actele de vînzare, calitatea reclamantului de proprietar asupra imobilului din șoseaua vitan No. 102, nu este contestată ;

Considerând că pârătul ocupă casa de lângă Biserica în calitate de slujtor al Bisericii Tîrca, calitate care nu poate duce la prescripție, ori care ar fi timpul cât ar fi ocupat acele chilii ;

Considerând că Preotul Gh. Ionescu zice că locuiește în acele camere de 25 ani și că nimeni nu l'a turburat ;

Considerând că dînsul invoacă prescripția, fiind că a posedat de mai bine de un an, conform art. 60, legea jud. de ocoale ;

Considerând însă că un Preot ce slujește într'o Biserică și dîndu-se și camere de locuit, fie în chiliile Bisericii ori Mănăstirei, fie în alte case separate, el nu devine proprietarul acelor locuințe, ci e tocmai ca și un locatar, locuința sa acolo e cu titlu precar și e legată de slujba lui în locașul consacrat la serviciul divin.

Considerând că din momentul ce acel locaș ar fi închis și nu s'ar mai face slujbă acolo, fie din cauză de deteriorare a zidăriei, cum s'a întâmplat cu multe Biserici particulare, fie din alte cauze, el ar putea fi concediat, de autoritatea îndrept saŭ de Epitropie, de la serviciul, ori funcțiunea sa căci ne mai făcînd slujbă în Biserica și ne mai avînd leafă, nu i s'ar mai da nici locuință ;

Considerând că locuințele Preoților în curtea Bisericilor nu este un lucru stabilit prin nici o lege, ci cu totul benevol, căci la multe așezăminte, Preoții locuiesc în altă parte, și că deci locuința Preotului în curtea unei Biserici e lăsată la buna voință a autorității saŭ Epitropiei acelei Biserici ;

Considerând că pentru a te bucura de prescripția de un an ca posesor, conform art. 60 legea jud. de Ocoale, invocat de intimat, trebuie să fii înainte de toate proprietar, saŭ să stăpînești sub nume de proprietar, conform art. 1853 C. civ. combinat cu art. 1847, care zic : Art. 1847. «Ca să poți prescrie se cere o posesiune sub nume de proprietar» și 1853 : «Actele ce exercităm saŭ asupra unui lucru al altuia sub nume precariu, adică în calitate de locatar, deponitar, usufructuar etc. nu constituiesc o posesiune sub nume de proprietar» ;

Considerând deci, că în speță, Gh. Ionescu fiind Preot la Biserica Tîrca, nu e și proprietar acolo, și nici nu stăpînește sub nume de proprietar, el nu e decît un funcționar în ceea ce privește serviciul cultului divin, și un locatar în ceea ce privește locuința în curtea acelei Biserici ; șederea lui acolo e timporară și lăsată la discrețiunea epitropului ori proprietarului ;

Considerând că azi în instanță nu se discută, dacă d-l V. Pleșoianu era în drept, or nu, să exercite această acțiune, recunoscîndu-i-se, ori nu, în afară de dreptul de proprietate, asupra acestei fundațiuni cu toate imobilele de pe ea, și dreptul de titorie saŭ epitropie ; adică acel drept sacramental pentru îndeplinirea voinței fondatorilor, de a se întreține o biserică și a se face cultul divin conform canoanelor religiunii noastre ;

Considerând că dreptul de proprietate asupra acestei Biserici cu toate imobilele de pe locul ei nu i-a fost

contestat nici de adversarii săi, și că el rezultă și din sentința Trib. Ilfov No. 144 din 11 Martie 1904, sec. IV ;

Considerând că chestiunea vînzării unui așezămînt consacrat la cultul divin ca Biserică ori Mănăstire, care sunt niște «*res nullius*» căci sunt locașuri ce aparțin credincioșilor din momentul fundațiunei lor, și că deci validitatea acestei vînzări se va discuta de instanța competentă și sesizată ;

Considerând că obiectul acțiunei sale, nu a fost de cît o esercitare a justei posesiuni față de un locatar ce locuiește cu titlu precar ;

Considerând că defendorul ca preot slujitor la Biserica Tîrca, prin singurul fapt că a fost îngăduit de autorii reclamantului să ocupe chiliile Bisericii în vederea serviciului ce celebrează la acea Biserică, aceasta nu i conferă un drept ori un titlu de a putea preserie ;

Că așa fiind, acțiunea față de Preotul Gh. Ionescu devine fondată ;

Considerînd că după disp. art. 129 Pr. civ. în speță esecutiua provizorie este admisibilă ;

Considerînd că reclamantul cere ca în cazul cînd i s'ar respinge acțiunea față de Preotul Gh. Ionescu, să fie obligată d-na Păucescu să l' garanteze de ori ce pagubă ;

Considerînd că acțiunea față de Preotul Gh. Ionescu fiind fondată, cererea față de d-na Păucescu urmează a fi respinsă ca fără interes ;

Considerînd că reclamantul a făcut în instanță declarațiune că, în mod benevol, permite Preotului Gh. Ionescu de a ocupa 2 camere în chiliile Bisericii Tîrca, atît timp cît va servi la Biserica ;

Pentru aceste motive,

Luînd act de declarațiunea reclamantului V. Pleșoianu, că în mod benevol permite Preotului Gh. Ionescu de a ocupa 2 camere în chiliile Bisericii Tîrca de pe șoseaua Vitan, atît timp cît va servi la Biserica Tîrca, pe care o încuviințează, admite acțiunea și obligă pe Preotul Gh. Ionescu să evacueze imobilul ce ocupă în șoseaua Vitan No. 102, proprietatea reclamantului V. Pleșoianu cu esecutiie provizorie, respinge cererea de chemare în garanție, etc.

Judecător (s) G. V. Obedeanu.

A apărut : Partea II, vol. VIII a Comentariilor de Drept civil Român (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREȚUL 8 LEI. Această parte cuprinde *Contractul de Vînzare* și se va lega cu partea I care are «*Contractul de căsătorie*». Tabla de materii se află atașată la finele broșurei aceștia. Titlul vol. care se află la începutul broșurei se va lua și pune la începutul volumului VIII. *Prețul întregului vol. (p. I și II)* este de 18 LEI. De vînzare la redacția acestui ziar, Calea Rahovei No. 5.

A Apărut :

ANALISA NOULUI COD DE PROCEDURA CIVILA de George G. Mironescu, doctor în drept de la facultatea din Paris, fost magistrat la Trib. Ilfov, Avocat, un volum în 8 de 320 pagini. **PREȚUL 6 LEI**

Aceasta lucrare, examinînd și comentînd modificările și inovațiunile introduse de Noul Cod de Procedura civilă din 1900, constituie un adevărat Comentar al Noului Cod de Procedură Civilă, destinat a servi ca o complectare a Tratatelor de procedură civilă streine ce se utilizează la noi. Fondul acestui comentariu formează o lucrare anterioară a autorului publicată în 1901 sub titlul «*Revisuirea Codului de procedură civilă*», care însă a fost revăzută și pusă în curent cu Jurisprudența până la ultimul timp. Autorul a indicat asupra chestiunilor tratate toate hotărârile tribunalelor și curților noastre, publicate până în Noembrie 1904 și pe lângă acestea multe hotărâri nepublicate încă. De vînzare la Ziarul Curierul Judiciar 5, Calea Rahovei, București.